

menší zklamání, protože těch vajíček bylo opět málo, šest. Kladli mi na srdce, že záleží na kvalitě, tak jsem jim věřila.

Po samotném odběru vajíček následuje těch pět dní, kdy vám každý den nebo obden volají s tím, kolik vajíček se oplodnilo, kolik jich pokračuje do těch dalších a dalších fází.

Myslím, že volali až třetí den, ten je celkem rozhodující, jak to bude vypadat třeba i ten pátý den, kdy měl být transfer. Byla jsem ráda, že netransferují dřív, říkala jsem si, že takhle do mě vloží vážně to kvalitní embryo. Nakonec to do pátého dne zvládl jeden. Jeden šampion. Trošičku zklamání, ale věřili jsme, transfer prováděl doktor, který mi řekl: „Vůbec se nebojte, to je šampion. Tam budou ty dvě čárky, já tomu věřím.“ Vžil mi do žil naději. Druhý den jsem jela do práce a cestou si hladila břicho. Brala jsem to tak, že jsem těhotná.

A byla jsi?

A byla jsem. (*Smích*) Nečekala jsem 14 dní, i když jsme si s manželem slíbili, že počkám na den oficiálního testování. Asi desátý den jsem to nevydržela a byly tam. A byly slzičky a byla radost. Pak jsem přišla za manželem a říkám: „Zabiješ mě?“ A on: „Ježiši, co jsi provedla?“ A já: „Dělala si test.“ A on: „A co?“ A já: „Jsme v tom.“ „Tak to je dobrý. To je to nejlepší.“ Takže radost, obří radost, konečně jsme měli to, na co jsme tak dlouho čekali.

Takže máte pozitivní test, v centru vám potvrzují těhotenství...

Euforie...

... pak vás z centra propouštějí? Oni si tam v tu chvíli, kdy se na ultrazvuku prokáže těhotenství, odškrtnou úspěšný pokus, protože jejich úkolem je vás oplodnit, a vy pak odcházíte.

Tady ne, tady jsem mohla podstoupit screening. První i druhý.

Pro mě to byl velkej křest ohněm, ten první screening...

Na ten jsme se strašně upínali, že pak už budu těhotná oficiálně. Všechno bylo v pořádku. Jen kvůli IVF a věku jsme tam spadli do

nějakýho rizika, takže chtěli radši odběr krve. Ale ujišťovali mě, že je to opravdu jenom kvůli IVF a věku. V tu dobu mi už nebylo 30.

A kolik ti bylo, jestli se můžu zeptat?

32. A hlavně to byl třetí pokus IVF. To jsem byla klidná, nic to ve mně nevzbuzovalo. Díky odběru krve jsme hned věděli pohlaví děťátka. Ani ne za týden mi volali výsledky, všechno je v pořádku a jestli chci vědět pohlaví. To si pamatuju doteď. Holčička. Já v tu chvíli úplně vypla. Pak jsem se snažila si vzpomenout: „Řekla holčička? Všechno je v pořádku?“ Byla jsem štěstím úplně mimo.

To muselo být krásný období.

Bylo to nádherný. Bříško rostlo, všechny kontroly v pořádku, já v pořádku.

Nakupujete.

Jsme ale opatrnější. Víím, že jsem objednávala hrací kostičku s přívěskem se jménem Tereška. Jméno jsme vybrali hrozně brzo, nemohli jsme se dočkat. No a pak mi jednoho dne začalo být v práci špatně, šla na mě asi chřipka. Vzala jsem si home office, přijela domů, vysoký horečky. Ráno jsem vstala a říkám manželovi: „Hele, necítím se úplně moc dobře. Něco je divný. Dám si sprchu a radši pojedu k doktorce.“ Nechtěla jsem k obvodní, rovnou na gynekologii. Takže jsem šla do sprchy. A v koupelně jsem začala krvácet.

V kolikátým týdnu těhotenství jsi byla?

19 + 3.

Takže téměř v polovině, před druhým screeningem.

Těsně před druhým screeningem.

Krvácíš. Co děláš ty a co dělá tvůj manžel?

Křičím na manžela, že musí volat záchranku. Mám záchranku na telefonu, paní mi radí, že mám najít nějakou vložku, že už jsou na cestě. Odvezli mě na Bulovku, na ambulanci mě přijali hned, položili mě na lůžko a paní doktorka chtěla vyšetřovat vaginálně

ultrazvukem. A hned po chvíli říká: „Vydržte mi chvilinku.“ Věděla jsem, že je to samozřejmě špatně, protože nekrvácíte jen tak zničehonic skoro v šestém měsíci.

Nic neřekla, jen vydržte?

Jen vydržte mi chvilinku, že musí ještě pro paní doktorku. Takže šla pro nějakou starší kolegyni. Ani ten ultrazvuk nedokončily, protože se bály. Řekly mi, že vak s miminkem je hrozně nízko a že se bojí, že by ho tím ultrazvukem mohly prasknout a mohla bych porodit hned tam na místě.

Byl s tebou manžel?

Nebyl, zůstal doma. Byli jsme domluvení, že mu zavolám hned, jak budu něco vědět. Takže mi řekli, ať mu hned zavolám, že mě hospitalizují, ať mi přiveze nějaké věci.

Ale tedy miminko bylo v pořádku, jen vak byl nízko?

Přesně tak. Tohle mi řekli a odvezli mě na pokoj. Dostala jsem nadstandard.

O ten sis řekla?

Ne, vůbec. Ale doteď jsem jim za to vděčná. Byla jsem v tom pokoji celou dobu sama. Na gynekologii byly i ženy, co rodily.

Takže bys tam měla ženy, které rodí v termínu a pak by se na ten pokoj vrátily s miminkem.

Přesně tak. Myslím, že v tu chvíli o tom někdo přemýšlel, což zpětně strašně cením. A potom, co mě převezli na pokoj, se za mnou stavila paní doktorka a vysvětlovala mi, že moje tělo se chce těhotenství zbavit už teď. A že je příliš brzo, že musíme udělat všechno pro to, abychom to zvládli alespoň do toho 24. týdne. Že by mě mohli převést na vyšší pracoviště, což byl Apolinář nebo Podolí.

Do 24. týdne, kdy má dítě naději přežít mimo dělohu, v inkubátoru.

To byl takovej milník, na kterej jsme čekali. Byla jsem tam měsíc a kousek.

Měsíc a kousek jsi jenom ležela.

Na zádech.

Chodila jsi na záchod?

Ne.

Hygiena?

Máma, manžel, žínka. Mamka a manžel chodili každéj den.

Já to úplně chápu, ale ta představa, že si měsíc nedám sama sprchu.

Zuby jsem si čistila vodou Rajec. *(Smích)* V posteli vleže.

Ale zároveň jsi věděla, proč to všechno děláš a zvládáš. Jaký sis nastavila mechanismus přežití?

Ten první den byl v mlze. Pamatuju si, že to bylo hodně uplakaný a stresující. V životě jsem necejtila takovej strach jako ten den. Měla jsem vysoký CRP, nějaký zánět v těle, takže tím jsem byla i hodně unavená. Pamatuju si, že jak to CRP klesalo, tak mi bylo líp a líp, takže to už pak bylo pozitivnější. Nepropadala jsem panice. Jsem ten člověk, co vidí sklenici poloplnou. I personál na Bulovce mi říkal, že je obdivuhodný, že se furt usmívám. Říkala jsem si, že ničemu nepomůžu, když budu brečet a stresovat se. Takže jsem věřila a všichni začali věřit taky. Říkala jsem Terezce, že to zmáknem, že jsme holky šikovný, šampiónky. A pomohl i ten nadstandard, že za mnou mohl manžel kdykoliv přijet. Ve dny, kdy kvůli práci nemohl přijít, chodila mamka, kamarádky. Musela jsem dělat na návštěvy i harmonogram. Chtěla jsem slyšet příběhy zvenku, co děti, co manželé, co práce. Přijít na jiný myšlenky. A je to nedávno, co jsem psala na Bulovku e-mail, že jim moc děkuju. Bylo to tam příjemný.

Takže to chvíli bylo dobrý, ale pak to bohužel dobrý nebylo.

Já už jsem věřila, že se budu rozhodovat, jestli pojedeme k Apolináři, nebo do Podolí. Víím, že tam byl v pülce toho pobytu i jeden moment, kdy mě začalo hrozně bolet břicho a radši mě brali na ultrazvuk. Bylo to v pülce pobytu a já jsem si v tu chvíli měla